

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

31 януари 2008 година *

По дело T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, установена в Valence (Испания), за която се явяват адв. S. Roig Girbes, адв. R. Ortega Bueno и адв. M. Delgado Echevarría, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба на Общността за сортовете растения (СОСР), за която се явява г-н M. Ekvad, в качеството на представител, подпомаган от г-н D. O'Keefe, solicitor, адв. J. Rivas de Andrés и адв. M. Canal Fontcuberta, avocats,

ответник по жалбата,

като другата страна в производството пред отделението по жалбите на СОСР, встъпила пред Първоинстанционния съд, е

* Език на производството: испански.

Nador Cott Protection SARL, установено в Saint-Raphaël (Франция), за което се явяват адв. M. Fernández Mateos, адв. S. González Malabia и адв. M. Marín Bataller, *avocats*,

с предмет жалба срещу решението на СОСР от 8 ноември 2005 г. (дело А 001/2005) относно предоставянето на правна закрила на Общността на сорта мандарина „Nadorcott“,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood, изпълняващ длъжността председател,
г-жа I. Pelikánová и г-н S. Papasavvas, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 март 2006 г.,

предвид писмения отговор на СОСР, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 7 юли 2006 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 юли 2006 г.,

след съдебното заседание от 4 юли 2007 г.

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

- ¹ Член 59 от Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения, който въвежда режим на правна закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15; стр. 197, наричан по-нататък „основен регламент“) относно възраженията срещу предоставянето на защитата, предвижда:

„1. Всяко лице може да представи пред Службата писмено възражение срещу предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения.

2. Вносителите на възражения, заедно със заявителя, са страни в процедурата по предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения. Без да се засягат разпоредбите на член 88, вносителите на възражения имат достъп до документите, включително до резултатите от техническата проверка и описанието на сорта, предвидени в член 57, параграф 2.

[...]

5. Решенията по възраженията могат да се вземат едновременно с решенията, предвидени в член 61, 62 или 63.“

2 Член 67, параграф 1 от основния регламент гласи, че „на обжалване подлежат решенията на Службата, взети съгласно членове 20, 21, 59, 61, 62, 63 и 66“.

3 Според член 68 от основния регламент:

„Всяко физическо или юридическо лице може да подаде жалба съгласно член 82, срещу решение, адресирано до него или срещу решение, което макар и взето като решение, адресирано до друго лице, го засяга пряко и лично. Страните в процедурата могат да бъдат страни в производството по обжалването; Службата е страна по него.“

4 Член 49, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1239/95 на Комисията от 31 май 1995 година относно установяване на правила за прилагане на основния регламент (ОВ L 121, стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 17, стр. 10, наричан по-нататък „регламент за прилагане“) предвижда под заглавието „Недопустимост на жалбата“, че „[а]ко жалбата не отговаря на разпоредбите от основния регламент, и по-специално членове 67, 68 и 69 от него, или на тези от настоящия регламент, и по-специално член 45 от него, отделението по жалбите уведомява жалбоподателя за това и изисква от него да отстрани констатираните пропуски и, ако е възможно, в рамките на период, който той определя [да се чете: „то определя“]“ и че „[а]ко жалбата не бъде поправена в рамките на определен срок, отделението по жалбите я отхвърля като недопустима“.

5 Член 50 от регламента за прилагане, отнасящ се до устното производство пред отделението по жалбите на Службата на Общността за сортовете растения (СОСР), пояснява:

„1. След препращане на делото на отделението по жалбите председателят на отделението по жалбите незабавно свиква страните в производството по обжалване за устно производство, както е предвидено в член 77 от основния регламент, привлича тяхното внимание към съдържанието на член 59, параграф 2 от настоящия регламент.

2. По принцип устното производство и събирането на доказателства се извършват на едно заседание.

3. Искания за последващи заседания са недопустими, освен за тези искания, базирани на обстоятелства, които са се променили по време или след заседанието.“

Обстоятелства, предхождащи спора

- 6 Жалбоподателят е федерация, обединяваща кооперативните земеделски синдикати на провинции Аликанте, Кастелон и Валенсия (Испания), които обединяват от своя страна почти всички местни земеделски кооперативи на трите провинции.
- 7 На 22 август 1995 г. създателят на сорта мандарина „Nadorcott“, М. N., предоставя своите права, свързани със сорта, на М. М. На същия ден последният подава пред СОСР заявка за правна закрила на Общността на посочения сорт.
- 8 Заявката е публикувана в Официален бюлетин на Службата на Общността за сортовете растения на 26 февруари 1996 г.
- 9 На 21 март 1997 г. М. М. предоставя своите права, свързани със сорта „Nadorcott“, на встъпилата страна и уведомява СОСР за прехвърлянето.

- 10 СОСР предоставя правна закрила на сорта на встъпващата страна с решение № 14111 от 4 октомври 2004 г. (наричано по-нататък „решение за предоставяне“).
- 11 Решението за предоставяне е публикувано в Официален бюлетин на СОСР на 15 декември 2004 г.
- 12 На 11 февруари 2005 г. жалбоподателят подава жалба пред отделението по жалбите срещу решението за предоставяне. Правните основания на жалбата са представени в становище от 14 април 2005 г. Що се отнася по-специално до допустимостта на жалбата, в своето становище жалбоподателят изтъква, че предоставянето на правна закрила на сорта „Nadorcott“ го засяга пряко и лично. Що се отнася до съществуването на спора, той счита по-специално, че посочената правна защита е нищожна поради липса на новост и на отличителни белези на въпросния сорт.
- 13 На 24 февруари 2005 г. встъпващата страна подава молба за встъпване, а на 29 юли 2005 г. излага своите доводи в отделно становище. Тя изтъква, че жалбоподателят не бил процесуално легитимиран, след като по-конкретно не бил пряко и лично засегнат с решението за предоставяне. Тя оспорва и основателността на жалбата.
- 14 В своето писмено становище от 15 септември 2005 г. СОСР предварително излага мотив за недопустимост на жалбата поради липса на процесуална легитимация. СОСР иска отхвърляне на жалбата и по съществуването на спора.
- 15 Заседанието се провежда на 8 ноември 2005 г. В него жалбоподателят изтъква, че по силата на член 49 от регламента за прилагане отделението по жалбите трябвало преди заседанието да го покани да представи документите, доказващи,

че неговите членове са пряко и лично засегнати от решението за предоставяне. Той иска да му бъде отпуснат допълнителен срок, с оглед да се върне в Испания, за да събере и да представи изчерпателна документация в това отношение, или поне да му бъде разрешено да представи на заседанието непълната документация, осигурена от неговите представители. Той потвърждава, че посочената документация включва документи, които го упълномощават да подаде жалба от името на индивидуалните производители на мандарини, както и договор между Geslive (организацията, на която е възложено управлението и защитата в Испания на правата и интересите на встъпващата страна върху сорта „Nadorcott“) и кооператива Anесоор (член на кооперативен синдикат, член на жалбоподателя) относно заплащането на такси от последния за използването на сорта „Nadorcott“.

- ¹⁶ С решение от 8 ноември 2005 г (наричано по-нататък „оспорвано решение“) отделението по жалбите отхвърля жалбата на жалбоподателя като недопустима, тъй като последният не бил процесуално легитимиран. То отхвърля и искането за представяне на документи.

Искания на страните

- ¹⁷ Жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд:

— да отмени оспорваното решение,

— да осъди СОСР да заплати съдебните разноски.

18 СОСР иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за неоснователна в нейната цялост,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, а при условията на евентуалност, в случай че жалбата се окаже основателна, да осъди СОСР да заплати единствено направените от нея съдебни разноски.

19 Встъпилата страна иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за неоснователна в нейната цялост,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

20 В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква по същество три правни основния, изведени: първото — от нарушение на членове 49 и 50 от Регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление; второто — от незачитане от страна на отделението по жалбите на неговата процесуална легитимация, и третото — от неспазване на задължението за излагане на мотиви.

1. По първото правно основание, изведено от нарушение на членове 49 и 50 от регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление

- 21 Първото правно основание се разделя на две части, изведени — първата от нарушение на член 49 от регламента за прилагане, а втората — от нарушение на член 50 от регламента за прилагане. В рамките на двете части жалбоподателят изтъква и неспазване на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление.

По първата част, изведена от нарушение на член 49 от Регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление

Доводи на страните

- 22 Жалбоподателят претендира, че в случай че жалбата му не е била съобразена с член 68 от основния регламент, отделението по жалбите е трябвало, в съответствие с член 49 от регламента за прилагане, да го уведоми за това и да изиска от него да отстрани констатираните пропуски, и, ако е възможно, в рамките на период, определен от отделението по жалбите. Отделението по жалбите обаче не било уведомило жалбоподателя, че не е процесуално легитимиран, и не е изискало от него да отстрани този пропуск. Следователно поведението на отделението по жалбите се дължало на погрешно тълкуване на член 49 от регламента за прилагане.
- 23 Според жалбоподателя от тълкуването на член 49 от регламента за прилагане е видно на първо място, че не може да се претендира, че посоченият препраща единствено към „явни пороци на жалба“. След като въпросната разпоредба посочва изрично сред пороците недопустимостта, визирана в член 68 от основния регламент, било малко вероятно общностният законодател да не

е искал да се позове на явни пороци, като се има предвид, че порок, свързан с недопустимостта, никога не е явен. Така, независимо от трудността, която налагало отстраняването на порока, отделението по жалбите било длъжно да се съобрази със задължението, предвидено в член 49 от регламента за прилагане, в случай че съществува възможност за отстраняване на порока. Жалбоподателят се основава в това отношение не само на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление, но и на гаранцията, предоставена на жалбоподателя от общността правен ред, която не можела да се тълкува толкова ограничително, както това било направено в случая. Освен това жалбоподателят изтъква отхвърлянето на жалбата поради неговата претендирана липса на процесуална легитимация, за да подчертае, че отделението по жалбите не оспорва нито че порокът съществува, нито че то все още е имало съмнения относно релевантните факти за преценка на неговата процесуална легитимация.

24 На второ място жалбоподателят оспорва тълкуването, дадено от отделението по жалбите на думите „и, ако е възможно“ в член 49 от регламента за прилагане. Според него не е задача на отделението по жалбите да проверява дали порокът може да бъде лесно поправен, а дори да трябвало да извърши подобна проверка, продължавало да съществува задължението му да изиска от жалбоподателя да отстрани пропуската. След като страната, а не отделението по жалбите трябва да отстрани констатирания пропуск, последното не било оправомощено да проверява от самото начало дали жалбоподателят ще бъде в състояние да го отстрани. Подобно тълкуване би довело до произвол, тъй като правото на страната би било подчинено на схващането на администрацията относно способността на страната да упражни своето право.

25 На трето място жалбоподателят подчертава, че редакцията на член 49 от регламента за прилагане е императивна, като предвижда, че „отделението по жалбите уведомява жалбоподателя за това и изисква от него да отстрани констатираните пропуски“. По този начин споменатият текст задължавал отделението по жалбите да уведомява жалбоподателя за това и да изисква от него да отстрани констатираните пропуски. То обаче не било спазило посочените две задължения. От друга страна, според жалбоподателя, отделението по жалбите не било длъжно да му посочи, че трябва да представи документи, за да отстрани пропуската. Всъщност член 49 от регламента за прилагане не предвиждал това, като се има предвид, че представянето на документи е само едно от многото средства, с които страната разполага за отстраняване на констатиран пропуск.

- 26 На четвърто място жалбоподателят счита, че уведомяването за възраженията на другите страни, свързани с допустимостта на жалбата, не обосновава липсата на полагане на дължимата грижа от страна на отделението по жалбите при изпълнение на неговото задължение, предвидено в член 49 от регламента за прилагане. Последното не можело да подчинява спазването на своето задължение на проверка на съдържанието на твърденията на страните, нито да действа единствено в случай че страните не се позовават на пропуски, визирани в член 49 от регламента за прилагане. Всъщност не ставало въпрос за „частно съдебно производство“.
- 27 На пето място жалбоподателят счита, че отделението по жалбите не взема предвид административния характер на производството по жалбата, когато приема, че самият факт да се даде разрешение на жалбоподателя да отстрани липса на процесуална легитимация щял да предреши оспорван от страните въпрос. Той припомня, че недопустимостта е въпрос с императивен характер, който сезираният с жалбата орган проверява служебно. Следователно било без значение, че страните са изтъкнали липса на процесуална легитимация.
- 28 На последно място жалбоподателят изтъква за първи път в съдебното заседание пред Първоинстанционния съд, че единственият документ, за който му е било съобщено от отделението по жалбите преди заседанието е решението за спиране от 27 юни 2005 г., според което, без да се засяга крайното решение, отделението по жалбите не считало, че жалбата е явно неоснователна. Той изтъква, че въз основа на посоченото решение, както и на неприлагането на член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, у него били породени оправдани правни очаквания, че неговата процесуална легитимация е установена в достатъчна степен преди съдебното заседание.
- 29 СОСР счита, че тълкуването на член 49 от регламента за прилагане, предложено от жалбоподателя, е неоснователно. Като възприема, че липса на процесуална легитимация трудно може да се отстрани, СОСР поддържа, че позоваването в член 49 от регламента за прилагане на член 68 от основния регламент може единствено да препрати към поправяне на чисто формални грешки. Освен това, след като жалбоподателят отговаря на твърденията относно липса на пряко и лично засягане, изложено от встъпилата страна, процесуалната легитимация

се превръща във „въпрос по същество“ в преписката. При това положение не е било необходимо отделението по жалбите да прави опит да изиска поправяне на посочената липса като формална грешка. Освен това според СОСР допускането на пълномощните, предоставени от индивидуалните производители, било равнозначно на разрешение за ново формиране да придобие качество на страна в производството, въпреки че определеният за това срок е изтекъл. След като е подал жалбата от свое име, жалбоподателят не може да се позове в заседание на пълномощните, предоставени от индивидуалните производители, които не са преки членове на неговата организация.

- 30 Според встъпилата страна отделението по жалбите не е длъжно да проверява предварително дали от представените от жалбоподателя документи е видно, че той действително е процесуално легитимиран. Жалбоподателят имал за задача да изтъкне, че е процесуално легитимиран и да представи доказателства за това. Член 49 от регламента за прилагане въвеждал задължение за отделението по жалбите да проверява дали това формално условие е изпълнено, но не му налагал да проверява дали жалбоподателят действително е процесуално легитимиран.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 31 С настоящата част жалбоподателят изтъква нарушение на отделението по жалбите, което от една страна не го уведомило, че счита, че той не е процесуално легитимиран, а от друга — не го е поканило да докаже своята процесуална легитимация.

- 32 На първо място следва да се провери дали отделението по жалбите е допуснало нарушение на член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, както го упреква жалбоподателят. В това отношение като начало следва да се отбележи, че посочената разпоредба задължава отделението по жалбите от една страна да проверява съобразността на жалбата с разпоредбите на основния регламент и на регламента за прилагане, а от друга — да уведомява жалбоподателя за констатираните пропуски и да изисква от него да ги отстрани, ако е възможно, в рамките на период, който то определя.

33 Що се отнася до задължението за проверка на съобразността на жалбата с разпоредбите на основния регламент и на регламента за прилагане, следва да се отбележи, че текстовете на останалите езици на член 49, параграф 1 от регламента за прилагане визират съобразността на жалбата с всички разпоредби на двата регламента, докато текстовете на френски и гръцки език визират единствено контрол от страна на отделението по жалбите на съобразността на жалбата с разпоредбите на членове 67, 68 и 69 от основния регламент, както и с тези на член 45 от регламента за прилагане. Като се има предвид обаче, че необходимостта от еднакво тълкуване на общностните регламенти изключва изолираното разглеждане на даден текст, но в случай на съмнение изисква той да се тълкува и прилага в светлината на съществуващите текстове на останалите официални езици (вж. Решение на Съда от 17 октомври 1996 г. по дело *Lubella*, C-64/95, Recueil, стр. I-5105, точка 17 и цитираната съдебна практика), Първоинстанционният съд счита, че текстовете на френски и гръцки език на член 49, параграф 1 от Регламента за прилагане не придават на посочения пасаж смисъл, различен от този на текстовете на останалите езици, и че те трябва да се тълкуват и прилагат в светлината на съществуващите текстове на останалите официални езици (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 февруари 1997 г. по дело *Ebony Maritime* и *Loten Navigation*, C-177/95, Recueil, стр. I-1111, точки от 29 до 31).

34 Що се отнася до двойното задължение за уведомяване и за изискване за отстраняване на пропуски, следва да се отбележи първо, че по-специално от немската, английската, датската, испанската, италианската и нидерландската редакция на член 49, параграф 1 от Регламента за прилагане е видно, че думите „и, ако е възможно“ подчиняват задължението за уведомяване и за изискване за отстраняване на пропуски на обективната възможност за отстраняване на констатираните пропуски. Така, противно на претендираното от жалбоподателя, посочената разпоредба задължава отделението по жалбите да преценява възможността на жалбоподателя за отстраняване на пропуск, с цел да ограничи своите изисквания за възможни корекции. Всъщност щом като целта на задължението за уведомяване и за изискване за отстраняване, предвидено в член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, е да позволи на жалбоподателя да отстрани в определените срокове констатирани от отделението по жалбите пропуски, трябва да е налице възможност посочените пропуски да бъдат отстранени. Както изтъкват СОСР и встъпилата страна обаче, липса на процесуална легитимация не може да се отстрани.

35 Освен това член 49, параграф 1 от Регламента за прилагане посочва това, което следва да се отстрани чрез термините „irrégularités“ на френски, „Mängel“ на

немски, „deficiencias“ на английски, „irregolarità“ на италиански, „mangler“ на датски и „irregularidades“ на португалски, които навеждат на мисълта, че визират корекцията на формални грешки (вж. например употребата на тези термини в правило 9, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1) и член 10, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 2245/2002 на Комисията от 21 октомври 2002 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета за промишления дизайн на Общността (ОВ L 341, стр. 28; Специално издание на български език; 2007 г., глава 13, том 39, стр. 14). По същия начин термините „rectifié“ на френски, „berichtigt“ на немски, „berigtiges“ на датски, „rettificato“ на италиански и „regularizado“ на португалски, използвани във второто изречение от член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, визират по-скоро поправянето на формални грешки (вж. например правило 53 от Регламент № 2868/95 и, за френските, немските и датските термини, член 12, параграф 2 от Регламент № 2245/2002), а не искането за допълване на доводи или доказателства, които една страна още не е изложила и които се основават на абсолютни процесуални предпоставки за допустимостта на нейната жалба като процесуалната легитимация.

36 При това положение следва да се приеме, че член 49, параграф 1 от регламента за прилагане не налага на отделението по жалбите да изисква от жалбоподателя да отстрани липсата на процесуална легитимация, която то е установило, тъй като подобна липса представлява съществен порок, който не може да бъде „поправен“ по смисъла на второто изречение от посочената разпоредба и който не може да бъде отстранен.

37 Второ, следва да се приеме, че задължението за уведомяване е свързано със задължението да се изисква отстраняване на пропуските, които могат да бъдат отстранени. Всъщност щом като член 49, параграф 1 от регламента за прилагане задължава отделението по жалбите да упражнява контрол за съобразност на жалбата с всички разпоредби на основния регламент и на регламента за прилагане, обратно, то би било длъжно да уведомява за всеки проблем, свързан с допустимостта, включително и за онези, които не могат да бъдат отстранени, което би било в противоречие на целта на посочената разпоредба, изложена в точка 34 по-горе. Макар и в особени положения уведомяването за проблем, свързан с допустимостта, който не може да бъде отстранен, със сигурност да може да послужи за защита на жалбоподателя срещу решение, основано на съждение, което не е обсъждано в състезателно производство, едно толкова общо задължение за уведомяване би се оказало най-често тежко за отделението по жалбите и в същото време неефективно, щом като жалбоподателят не би

могъл да го поправи. Още повече, следва да се припомни, че в случая липсата на процесуална легитимация на жалбоподателя вече е била изтъкната от страните и е включена в елементите на спора.

38 Всъщност след подаването на молбата за встъпване на 24 февруари 2005 г. жалбоподателят е известен за този проблем, така че не е било необходимо уведомление от отделението по жалбите, за да е можел последният да вземе становище. Всъщност в своето писмено становище от 14 април 2005 г. жалбоподателят реагира на твърденията на встъпилата страна и излага доводите, поради които счита, че е процесуално легитимиран. Освен това встъпилата страна пояснява в своето писмено становище от 29 юли 2005 г. своите доводи относно липсата на процесуална легитимация на жалбоподателя, а в своето писмено становище СОСР също поддържа, че жалбоподателят не е процесуално легитимиран.

39 Освен това, противно на изтъкнатото от жалбоподателя, позоваването в член 49, параграф 1 от регламента за прилагане на член 68 от основния регламент допуска посоченото тълкуване, тъй като при прилагането на въпросната разпоредба могат да възникнат и трудности от формален характер, които могат да бъдат отстранени. Като пример, тъй като разпоредбата предоставя правни средства за защита на юридическите лица, последните са длъжни, съобразно член 82 от основния регламент, да посочат своето седалище или място на установяване, дори местоживеенето на процесуалния си представител. Ако това не бъде посочено, отделението по жалбите е длъжно да уведоми жалбоподателя за пропуски и да го покани да отстрани последния.

40 От това следва, че отделението по жалбите не е нарушило член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, като не е уведомило жалбоподателя, че счита, че той не е процесуално легитимиран, и като не го е поканило да отстрани посочения пропуск.

41 На второ място, що се отнася до твърдението за неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление, следва да се отбележи, че жалбоподателят не е изтъкнал никакво обстоятелство, което да позволи да

се констатира нарушение на посочените принципи, различно от факта, че отделението по жалбите не го е уведомило за липсата на процесуална легитимация, която е установило, и че не го е поканило да я отстрани. След като обаче от точки от 34 до 40 по-горе е видно по-специално, че въпросната позиция на отделението по жалбите е съобразена с член 49, параграф 1 от регламента за прилагане, то не е допуснало неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление.

42 На последно място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя за неговите оправдани правни очаквания, свързани с факта, че процесуалната му легитимация е била установена в достатъчна степен преди заседанието, следва да се отбележи, че жалбоподателят изтъква посочения довод за първи път в съдебното заседание пред Първоинстанционния съд. Все пак решението за спиране от 27 юни 2005 г., изтъквано от жалбоподателя в подкрепа на неговите оправдани правни очаквания, е постановено в отговор на искане от встъпващата страна за преодоляване на суспензивния ефект на жалбата, подадена от жалбоподателя срещу решението за предоставяне. Следва да се отбележи, че то не изхожда от отделението по жалбите, а от отделен комитет, компетентен да постановява решения за преодоляване на суспензивния ефект на жалбите, който обаче не е съставен от същите лица, които участват в отделението по жалбите. Освен това комитетът отбелязва в точка 10 от своето решение, че в актуалното състояние на процедурата преценката на основателността на жалбата на жалбоподателя пред отделението по жалбите е деликатна, по-специално тъй като встъпилата страна все още не е представила своето становище при встъпване. По-нататък той отбелязва, че все пак, без да се засяга крайната позиция на СОСР, на този етап не се налага заключението, че жалбата е явно неоснователна. От това следва, че комитетът нито специално е преценил допустимостта на жалбата на жалбоподателя, нито е отбелязал подобно решение на отделението по жалбите. Още повече, той е представил своите съображения под условие на крайното решение. При тези обстоятелства следва да се приеме, че решението не е можело да породи у жалбоподателя оправдани правни очаквания относно установяването на процесуалната му легитимация пред отделението по жалбите. Следователно доводът трябва да се отхвърли.

43 От това следва, че първата част трябва да се отхвърли.

По втората част, изведена от нарушение на член 50 от регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление

Доводи на страните

44 Жалбоподателят счита, че на основание член 50 от регламента за прилагане, отделението по жалбите трябвало да проведе второ заседание с оглед да позволи на страните да се запознаят с документите, които той възнамерявал да представи за доказване на допустимостта на своята жалба. В това отношение жалбоподателят отбелязва, че според редакцията на член 50 от регламента за прилагане заседанието е етап от процедурата, в който се събират доказателства. От това той заключава, че отделението по жалбите трябва съобразно принципа на доброто управление да разреши представянето на всички доказателства, които страните смятат за необходими, или ако това не е възможно — да проведе второ заседание, както изрично предвижда регламентът за прилагане.

45 Според жалбоподателя дори общностните институции да имат определено правомощие за преценка при упражняване на своите компетенции, посоченото правомощие се уравновесява от принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление, които им налагат вземането на решение при пълно познаване на фактите. По този начин съдебната практика признава, че в случаите, когато общностните институции разполагат с правомощие за преценка, спазването на гаранциите, предоставени от общностния правен ред в административните производства, сред които се включва задължението за компетентната институция да извърши грижлив и безпристрастен преглед на всички релевантни факти по случая, придобива основно значение.

46 Щом като констатацията, че жалбоподателят не е процесуално легитимиран, за да оспори решението за предоставяне, налага лишаването му от единственото налично средство за правна защита както по общностното, така и по националното право, според жалбоподателя отделението по жалбите трябвало да му даде възможността да разреши въпроса за допустимостта, по който отделението по жалбите имало съмнения.

47 СОСР счита, че отделението по жалбите изобщо не е длъжно да приеме представянето на документите, поискано от жалбоподателя, тъй като посочените документи не са релевантни за целите на анализа на неговата процесуална легитимация, понеже той е подал жалбата от собствено име, а не от името на определени индивидуални производители. Допускането на тези документи съставлявало незачитане на процесуалните гаранции, изменяйки съществено жалбата на етапа „заседание“. Нещо повече, СОСР счита, че след като отделението по жалбите признава, че доставчиците на материал за сорта „Nadorcott“ може да бъдат засегнати от решението за предоставяне, представянето на заседанието на договор между Geslive и Anесоор за заплащането на такси не влияело върху проверката на процесуалната легитимация на жалбоподателя. Освен това регламентите, уреждащи процедурата пред отделението по жалбите, не възпрепятствали жалбоподателя да представи писмено становище по доводите за недопустимост, изложени в становищата на встъпилата страна от 29 юли 2005 г. и на СОСР от 15 септември 2005 г. На последно място, решението относно необходимостта от второ заседание според СОСР е свързано с независимостта, с която трябвало да разполага отделението по жалбите по отношение на въпроси, свързани с процесуалната икономия.

48 Освен това встъпилата страна счита, че отделението по жалбите основателно е отхвърлило молбата на жалбоподателя, след като допускането на нови документи предполагало провеждането на ново заседание при незачитане на принципа за единствено заседание, изведен в член 50 от регламента за прилагане.

Съображения на Първоинстанционния съд

49 В самото начало следва да се припомни, че в заседанието пред отделението по жалбите жалбоподателят е отправил главното искане да му бъде предоставен срок за събиране и последващо представяне пред отделението по жалбите на

пълна документация, доказваща, че неговите членове се засягат пряко и лично от решението за предоставяне. При условията на евентуалност жалбоподателят е поискал да му бъде разрешено да представи в заседанието непълната документация, която неговите представители са осигурили, включваща пълномощните, предоставени от индивидуалните производители за подаване на жалба срещу решението за предоставяне и договор между кооператива Anescoor и Geslive относно заплащането на таксите за използването на сорта „Nadorcott“.

50 На първо място, що се отнася до твърдението за нарушение на член 50 от регламента за прилагане, следва да се отбележи, че параграфи 1 и 2 предвиждат бързо уреждане на спорове в устно производство, образувано незабавно и съсредоточено в едно заседание. От параграф 3 на същия член следва, че провеждането на второ заседание може да бъде поискано от страна в производството единствено ако се окаже необходимо поради промяна в обстоятелствата, настъпила по време или след заседанието.

51 В това отношение трябва да се констатира първо, че документите, които жалбоподателят е възнамерявал да представи, не се основават на обстоятелства, промяната в които е настъпила изменение по време на заседанието или след него. Всъщност договорът и пълномощните, които той е искал да представи в заседанието, явно са документи, изготвени преди споменатото заседание. При всички положения нито тези документи, нито допълнителните пълномощни, които жалбоподателят е желал да представи след заседанието, могат да се считат за документи, сочещи промяна в обстоятелствата по спора. СОСР и встъпващата страна подчертават основателно, от една страна, че жалбоподателят е подал жалбата от свое име и не може да бъде заменен в хода на производството от други лица, които не са подали жалби в предвидените срокове. От друга страна, договорът не разкривал никакво ново обстоятелство, тъй като, както отбелязва отделението по жалбите, той се ограничавал с това да подчертае факта, че индивидуалните производители на мандарини и, ако случаят е такъв, Анесоор, трябва да заплатят такса за доставката и използването на защитения сорт. Това задължение обаче произтича пряко от системата на закрила на сортовете растения и е признато от отделението по жалбите, без да е необходимо да се доказва.

52 Второ, дори да се предположи, че изтъкнатите доказателства са релевантни, жалбоподателят е имал на разположение срок от няколко месеца от депозирането на писмените становища на встъпващата страна и на СОСР и заседанието. През този период той е имал възможност да подготви и да предаде документите или поне да поиска от отделението по жалбите отлагане на заседанието с цел осигуряване на възможност за проверка на всички доказателства в рамките на едно заседание. Всъщност нищо не сочи, че ако жалбоподателят е проявил изискваната дължима грижа по отношение на подготовката на заседанието, събирането на доказателства е нямало да бъде извършено в едно заседание.

53 От това следва, че тъй като обстоятелствата по делото не отговарят на условията по член 50 от регламента за прилагане за провеждане на второ заседание, отделението по жалбите не е допуснало нарушение на тази разпоредба, като е отхвърлило исканията на жалбоподателя.

54 На второ място, що се отнася до твърдението за неспазване на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление, следва да се отбележи, че жалбоподателят не е изтъкнал нито едно обстоятелство, което да позволява да се установи неспазване на тези принципи, освен факта, че отделението по жалбите не е разрешило представянето на доказателствата, които представители на жалбоподателя са носели на заседанието или са искали да подготвят впоследствие. От гореизложеното обаче е видно, че съобразно член 50 от регламента за прилагане отделението по жалбите не е длъжно да разреши представянето на всички доказателства, които страните считат за необходими. Напротив, с оглед на доброто управление, в съответствие с тази разпоредба отделението по жалбите трябва да допусне доказателства, които обуславят провеждането на второ заседание, единствено ако се касае за релевантни елементи, базирани на обстоятелства, които са се променили по време на заседанието или след него.

55 Изтъква се също така, че в случая не е установено доказателствата, чиято проверка от апелативния състав иска жалбоподателят, да са базирани на обстоятелства, които са се променили по време на заседанието или след него (вж. точка 51 по-горе). Освен това представените доказателства не са релевантни

в случая (вж. точка 51 по-горе) и не са представени навременно с оглед на осигуряване на възможност за тяхната проверка в едно заседание (вж. точка 52 по-горе). При тези обстоятелства редакцията на член 50 от регламента за прилагане не позволява допускането на тези доказателства. От това следва, че с отказа си да допусне тези доказателства отделението по жалбите не е можело да наруши принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление.

56 С оглед на изложеното втората част следва да се отхвърли.

57 От всичко изложено по-горе следва, че първото правно основание трябва да се отхвърли.

2. По второто правно основание, изведено от незачитане на процесуалната легитимация на жалбоподателя

58 Второто правно основание се разделя на две части, изведени, първата от факта, че жалбоподателят и неговите членове били лично засегнати от решението за предоставяне, а втората — от твърдението за липса на ефективна съдебна защита.

По първата част, изведена от факта, че жалбоподателят и неговите членове били лично засегнати от решението за предоставяне

Доводи на страните

59 На първо място жалбоподателят упреква отделението по жалбите, че се е концентрирало върху обстоятелството, че жалбоподателят е сдружение, и че е

пренебрегнало процесуалната легитимация на неговите членове. Следвало да не се разглежда изключително дали самият жалбоподател е процесуално легитимиран да оспори решението за предоставяне, а да се разгледа и дали неговите членове или членовете на неговите членове (в случая *Coral de Algemesi*, член на *Апесоор*) притежават такава легитимация. В оспорваното решение обаче отделението по жалбите не отчитало практиката на Първоинстанционния съд, съгласно която сдруженията на предприятия също могат да поискат отмяна на актове, когато техните членове могат да подадат индивидуална жалба.

60 На второ място жалбоподателят счита, че отделението по жалбите неправилно е подчинило признаването на процесуалната му легитимация на признаването на процесуалната легитимация на неговите членове. По този начин отделението по жалбите отдало значение на факта, че единствено някои членове на жалбоподателя са засегнати от решението за предоставяне в качеството им на производители, докато други можело да не бъдат засегнати. Съгласно съдебната практика обаче, сдруженията, най-малко един член на които е в състояние сам да подаде жалба, са процесуално легитимирани.

61 На трето място жалбоподателят оспорва съображенията на отделението по жалбите относно въпроса дали жалбоподателят представлява реално общите интереси на съответните производители. Според жалбоподателя отделението по жалбите пренебрегва факта, че той оспорва закрилата на сорта „*Nadorcott*“ от името на всички производители — членове на кооперативи, при положение че в съответствие с член 2, буква а) от неговия устав той представлява синдикатите на кооперативите, които не са се противопоставили на разглежданата жалба и които сами представляват кооперативите. Освен това от съдебната практика било видно, че за всички членове на сдружение се предполага, че са оправомощили последното да действа от тяхно име, ако уставът предвижда това и ако членовете не са се противопоставили.

62 На четвърто място жалбоподателят счита, че отделението по жалбите е допуснало грешка, като е потвърдило, че решението за предоставяне не го засяга лично, щом като той не притежава определени качества, които са особени за него, или не се намира във фактическо положение, което да го отличава от което и да било друго лице. От съдебната практика било видно, че това условие

е изпълнено, когато правното положение на разглежданото предприятие се засяга от оспорвания акт поради определени качества, които са особени за него, или поради фактическо положение, което да го отличава от което и да било друго лице и да го индивидуализира по начин, аналогичен на този, по който се индивидуализира адресатът на акта. Фактът, че актът поражда последици по отношение на всички заинтересовани икономически оператори, не създавал пречки актът да засяга лично някои от тях.

63 Първо, относно качеството на жалбоподателя на доставчик на растителен материал, решението за предоставяне имало за последица, че всяко лице, желаещо да участва във възпроизводството или в доставката на растителен материал, трябва да разполага с предоставен от титуляра лиценз. Следователно следвало да се прегледа дали правното положение на членовете на жалбоподателя се засяга по начин, различен от начина, по който са засегнати останалите възпроизводители или доставчици на растителен материал. Решението за предоставяне обаче принудило някои членове на жалбоподателя, доставящи сорта „Nadorcott“, да прекратят тази дейност, водейки до значителни вреди, което ги индивидуализирало спрямо всеки друг доставчик на растителен материал. Дори отделението по жалбите да посочва в оспорваното решение, че Апесоор доставя този растителен материал, то не посочвало този факт впоследствие, а се съсредоточавало върху факта, че самият жалбоподател не доставял растителен материал. Една проверка на положението на Апесоор обаче щяла да докаже, че жалбоподателят е процесуално легитимиран да иска отмяна на решението за предоставяне.

64 Второ, що се отнася до качеството на производител на жалбоподателя, последният подчертава, че не е твърдял, че представлява общите интереси на производителите, за да поддържа, че е засегнат лично. От друга страна обаче жалбоподателят счита, че е процесуално легитимиран, тъй като представлявал интересите на членовете, които били пряко засегнати в качеството на производители. Жалбоподателят отбелязва, че тъй като 90 % от предприятията за опаковане на сорта „Nadorcott“ са установени във Валенсия, не е възможно да се потвърди, че решението за предоставяне може да породи за него същите последици като последиците за други федерации на производители и кооперативи в Общността. Всъщност въпросните кооперативи били дистрибутори на повече от половината цитрусови плодове, произхождащи от Валенсия, а тъй като жалбоподателят обединявал почти всички тези кооперативи, увредените с решението за предоставяне лица били сред неговите членове.

65 Тъй като почти цялата продукция от сорта „Nadorcott“ е с произход от Валенсия, фактът, че решението за предоставяне има за последица обстоятелството, че всеки производител от Общността трябва да заплати такса за култивиране на сорта „Nadorcott“ предполага, че при липса на заплащане на тази такса почти цялата продукция на Валенсия би била в неизправно положение. От този момент единствено тези производители щели да бъдат принудени да заплащат такса на създателя или да унищожават своите насаждения, което би засегнало тяхното конкурентно положение на пазара в момента на пускането в продажба на стоката. При това положение би било неточно да се твърди, че решението за предоставяне засяга членовете на жалбоподателя по същия начин както всеки производител, който би култивирал в бъдеще разглеждания сорт, тъй като, обратно, неговите членове притежавали съвкупност от качества, които ги отличавали от всички останали производители.

66 Трето, жалбоподателят счита, че неговите членове притежават същите характеристики като дружество Van Zanten Plants (наричано по-нататък „Van Zanten“), което е подало жалба пред отделението по жалбите (преписки А 005/2003 и А 006/2003). Тъй като Van Zanten било световен дистрибутор на защитен сорт, проявяващ сходство с нов сорт, за който СОСР предоставила закрила на Общността, отделението по жалбите му признало процесуална легитимация. Всъщност отделението по жалбите приело, че на пазара било налице объркване по отношение на това дали сходството на сортовете било действително реално, а оттам — че за да защити правата си, Van Zanten било принудено да предяви искове за нарушение.

67 Жалбоподателят счита, че в случая положението е сходно, след като решението за предоставяне принуждавало неговите членове да изкоренят своите насаждения, в случай че не приемат скъпоструващите условия на встъпващата страна. Тъй като жалбоподателят бил представител на предприятия, доставящи материал от сорта Afourer, конкурентен на сорта „Nadorcott“, неговото лично засягане произтичало в двата случая от конкурентното качество на предприятието — заявител на закрилата. В случая отделението по жалбите трябвало да отчете засягането на положението на жалбоподателя на преговаряща страна и на конкурент, което взело предвид по преписката Van Zanten.

68 Четвърто, жалбоподателят упреква отделението по жалбите, че в случая неправилно е отклонил прилагането към случая на общностната съдебна практика в областта на държавните помощи. Той счита, че производството по възражението относно закрилата на растителните сортове не се различава в такава степен от производството в областта на държавните помощи, че съдебната практика относно процесуалната легитимация за подаване на жалби срещу решения на Комисията в областта на държавните помощи да не се прилага спрямо него. От тази съдебна практика било видно, че сред визираните в член 88, параграф 2 ЕО заинтересовани лица са и лицата, предприятията или сдруженията, чиито интереси са евентуално засегнати от предоставянето на помощта, по-специално конкурентните предприятия и професионалните организации (Решение на Съда от 14 ноември 1984 г. по дело *Intermills/Комисия*, 323/82, *Recueil*, стр. 3809, точка 16 и Решение на Съда от 3 май 2001 г. по дело *Португалия/Комисия*, C-204/97, *Recueil*, стр. I-3175, точка 31). Според жалбоподателя признаването на процесуална легитимация на конкурентните предприятия на предприятието — получател на държавна помощ, не произтича от характерни особености, присъщи на производството по контрол на държавните помощи, предвидено в членове 87 ЕО и 88 ЕО. Това качество произтичало на практика от последиците от една държавна помощ върху конкурентното положение на операторите на същия пазар, които не се ползват от нея. Според жалбоподателя по настоящото дело положението е сходно, което в случая позволявало прилагането на тази съдебна практика.

69 Освен това според жалбоподателя правата на трети лица, които желаят да оспорват закрилата на сорт растение, не се ограничават до производството по възражение по член 59 от основния регламент. Те могат да предявят и жалба по член 67 и следващите от същия регламент. Всъщност производството по възражение по член 59 от основния регламент, позволяващо на страните да оспорват единствено фактите, въз основа на които СОСР е предоставило закрилата, преследвало цели, различни от тези на жалбата по член 67 от основния регламент. Според жалбоподателя, пренебрегвайки тази възможност за подаване на жалба, отделението по жалбите се противопоставя и на практиката в решенията относно процесуалната легитимация. В своето решение по преписката *Van Zanten* той потвърждавал, че член 67 от основния регламент не лишава третите лица от тяхното право да подадат жалба на основание на тази разпоредба с довода, че не са повдигнали възражение по-рано. Отделението по жалбите обаче не пояснявало защо участието в производството по предоставяне на закрила било релевантно в случая.

70 Според жалбоподателя титулярът на защитен сорт получава, както получателя на държавна помощ, предимство пред своите конкуренти, засягащо неговото конкурентно положение. От съдебната практика било видно, че дори преките конкуренти на получатели на държавни помощи да са били задължително засегнати от тези помощи по отношение на своето конкурентно положение, последното не се засяга съществено, при положение че всички земеделски производители на Общността могат да се разглеждат като конкуренти на получателя на помощта. В случая производителите, представлявани от жалбоподателя, били съществено засегнати от закрилата, предоставена на сорта „Nadorcott“. Те били поставени в неизгодно положение спрямо всеки друг производител от Общността, желаещ да започне култивиране на този сорт, тъй като към датата на вземане на решението за предоставяне те вече го култивирали. Според жалбоподателя производителите, които още не притежавали мандарини от този сорт, могли да изберат друг сорт, ако условията за предоставяне на лиценз, които им предлагал създателят, не им изглеждали приемливи, без това да води до тежки последици за тяхната стопанска дейност. От друга страна, производителите, които вече имали дървета от този сорт в своите насаждения, трябвало да ги изкоренят. Тъй като „полезният живот“ на последните бил около двадесет години, почти никой от производителите не е получил възвръщаемост от своите насаждения. Следователно положението на членовете на жалбоподателя не било сравнимо с това на другите производители и решението за предоставяне съществено засягало конкурентното положение на първите.

71 На последно място, що се отнася до съдебната практика, изискваща участието на жалбоподателя в административното производство, за да бъде призната неговата процесуална легитимация да прави искане за отмяна на решение на Комисията в областта на държавните помощи, жалбоподателят подчертава, че производството пред отделението по жалбите също е административно производство. Тъй като е част от административен орган, разполагащ с правомощия за вземане на решения в областта на закрилата на сортовете растения, отделението по жалбите не представлявало юрисдикция. Следователно жалбата срещу решение на СОСР се явявала етап от административното производство по предоставяне на закрила на сорт растение. По този начин жалбоподателят е взел участие в административното производство.

72 От самото начало СОСР счита формулировката на член 68 от основния регламент за идентична с тази на член 230 ЕО. При това положение тя счита, че обсъждането на настоящото правно основание трябва да се основава на

тълкуването, което се дава от съдебната практика на понятието „лично засегнатото лице“, съдържащо се в последната разпоредба. Съдебната практика признавала процесуална легитимация на професионално сдружение, учредено за защита на интересите на своите членове, в случай че сдружението се индивидуализира в резултат на засягане на неговите собствени интереси, в случай че представлява интересите на лица, самите те процесуално легитимирани, и в случай че с разпоредба са му признати изрично поредица възможности от процесуален характер.

73 На първо място, СОСР счита, че съгласно съдебната практика един акт не засяга лично жалбоподател, когато неговото положение не е било взето предвид при приемането на акта, който следователно го засяга по същия начин като всички останали лица, намиращи се в същото положение. В случая не било доказано, че жалбоподателят е доставчик на растителен материал, и при всички положения той не разкривал свойствени характеристики или обстоятелства, които да позволяват отличаването му от други доставчици на растителен материал.

74 На второ място, СОСР счита, че съгласно устава на жалбоподателя неговите преки членове са кооперативните синдикати, а не самите кооперативи, нито пък производителите на мандарини. Така жалбоподателят можел законно да представлява интересите на кооперативните синдикати, но той не представил никакво доказателство, установяващо лично засягане на тези синдикати, които защитават единствено общите интереси на своите членове. Освен това, доколкото някои от тези членове могат да доставят растителен материал, жалбоподателят не представял никаква особена характеристика, която да позволява посочените да бъдат индивидуализирани по отношение на другите доставчици. Що се отнася до положението на индивидуалните производители, СОСР изтъква, че жалбоподателят е подал жалба от свое име и че в устава не е предвидено обстоятелство, което да позволява да се потвърди, че жалбоподателят е процесуално дееспособен да защитава интересите на някои конкретни производители на мандарини. Освен това индивидуалните интереси на някои производители на мандарини се различавали от общите интереси на кооперативите, които жалбоподателят може да представлява. На последно място, производители на сорта „Nadorcott“, непреки членове на жалбоподателя, са засегнати единствено поради обективно фактическо положение, което по нищо не ги разграничава от всички останали производители на сорта, като се има предвид, че задължението за заплащане на такса за култивиране на сорта, превърнал се в защитен, произтича пряко от системата на Общността за закрила на сортовете

растения. От съдебната практика било видно по-специално, че за да се считат определени оператори за лично засегнати от даден акт, не било достатъчно той да има за тях по-значителни икономически последици, отколкото за останалите оператори от този сектор.

- 75 На трето място, СОСР подчертава, че основният регламент, и по-специално член 59 от него, признава на страните, които участват в производството по предоставяне пред СОСР, поредица възможности от процесуален характер. Тя отбелязва, че жалбоподателят е узнал за заявката за закрила, публикувана в Официален бюлетин на СОСР на 26 февруари 1996 г., и не ѝ се е противопоставил. Следователно той не можело да бъде лично засегнат на основание възможностите от процесуален характер, от които можел да се ползва при участие в това производство. Освен това производството по член 59 от основния регламент губело смисъл, ако вместо да представят своите становища в хода на административното производство, всички желаещи да се противопоставят на предоставянето на закрила на сорт, за да подадат жалба, могли да изчакат края на производството пред СОСР, изтъквайки недействителността на предоставената закрила. На последно място, между положението на Van Zanten — изключителен дистрибутор на титуляра на сорт, регистриран пред СОСР, намиращ се в състояние на пряка конкуренция с новия сорт, на който била предоставена закрила — и положението на жалбоподателя, който не изтъквал, че той самият или неговите членове са титуляри на регистрирани субективни права и се ползват със закрила, съществувала съществена разлика.

- 76 Встъпващата страна излага по същество същите доводи като СОСР.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 77 Следва веднага да се констатира, че тъй като не е сред посочените адресати на решението за предоставяне, в съответствие с член 68 от основния регламент, за да може да предяви жалба пред отделението по жалбите, жалбоподателят трябва да е пряко и лично засегнат от последното.

78 В това отношение следва да се отбележи, първо, че текстът на испански и на италиански език на член 68 от основния регламент предвиждат съответно, че могат да подават жалби лицата, които са засегнати „directa y personalmente“ и „direttamente e personalmente“. Текстовете на английски, немски, малтийски, нидерландски, полски, шведски и гръцки език обаче се съобразяват с френския вариант „directement et individuellement“. В това отношение следва да се припомни, че необходимостта от еднакво тълкуване на общностните регламенти изисква, в случай на съмнение, последните да бъдат тълкувани в светлината на текстовете на останалите официални езици (вж. точка 33 по-горе). При това положение следва да се приеме, че текстовете на испански и италиански език не придават на този пасаж смисъл, различен от този на текстовете на останалите езици, и че следва да бъдат тълкувани и прилагани в светлината на текстовете, изготвени на останалите официални езици (вж. в този смисъл Решение по дело *Ebony Maritime* и *Loten Navigation*, посочено по-горе, точки 29—31).

79 Следователно формулировката на член 68 от основния регламент трябва да се счита за идентична с тази на член 230, четвърта алинея ЕО. Тъй като обаче тази формулировка е била предмет на специално тълкуване от страна на Съда (Решение от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, *Recueil*, стр. 197, 223), Първоинстанционният съд счита, че следва да се следи за съгласувано тълкуване на понятието „лично засегнато лице“, доколкото редакцията на основния регламент допуска това.

80 В този контекст следва да се отбележи, че член 59, параграф 1 от основния регламент позволява на всяко лице да отправи до СОСР писмено възражение относно предоставянето на закрила и че параграф 2 предвижда, че лицата, повдигнали възражения, придобиват, наред със заявителя, качеството на страна в производството по предоставяне. Освен това член 59, параграф 5 от основния регламент изрично предвижда, че СОСР взема решенията относно възраженията едновременно с решенията за отхвърляне на заявката за закрила, с решенията за предоставяне на защитата или с решенията относно наименованието на сорта. От член 67, параграф 1 от основния регламент следва, че решенията относно възраженията могат да бъдат предмет на обжалване пред отделението по жалбите. Следователно при положение че възражаващите са посочените адресати на тези решения по смисъла на член 68 от основния регламент,

всяко лице, желаещо да се противопостави на предоставянето на закрила, може поради своето участие в административното производство да подаде жалба пред отделението по жалбите.

81 Освен това в съответствие с членове 20 и 21 от основния регламент всяко лице може да покани СОСР, след предоставянето на закрила и независимо от жалба, подадена пред отделението по жалбите, да я обяви за недействителна или да лиши от права титуляра на закрилата, изтъквайки, че спомената закрила е била предоставена на сорт, който не отговаря на материалните условия на членове от 7 до 10 от посочения регламент.

82 При тези обстоятелства следва да се приеме, че поддържаното от жалбоподателя разширително тълкуване на термина „лично“ не е необходимо за защита на интересите на третите лица.

83 Трето, следва да се отбележи, че СОСР правилно поддържа, че редакцията на основния регламент изисква по-стеснително тълкуване на термина „лично“ от исканото от жалбоподателя. Всъщност едно широко тълкуване би позволило на всяко лице, желаещо да се противопостави на предоставянето на закрила, да изтъкне нейната недействителност в жалба, подадена след производството по предоставяне, вместо да представи своето становище в хода на това производство, което е едновременно продължително и тежко поради необходимите технически проверки. Следователно тълкуването, изтъквано от жалбоподателя, би увредило полезния ефект на подобно производство, докато тълкуване като възприетото с Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, би поощрило всяко заинтересовано лице да представи своето становище от започването на административното производство за предоставяне.

84 Предвид изложеното, Първоинстанционният съд счита, че за да се определи дали едно лице е лично засегнато по смисъла на член 68 от основния регламент, следва да се препрати към Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе.

- 85 От изложеното е видно, че жалбоподателят трябва да е засягнат от решението за предоставяне поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и го индивидуализира по същия начин, както начина, по който би бил индивидуализиран адресатът на решението (Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе).
- 86 В това отношение от съдебната практика е видно, че професионално сдружение, учредено за защита и представителство на интересите на неговите членове, е процесуално легитимирано да подаде жалба за отмяна, първо, когато самото то е индивидуализирано поради засягане на собствените му интереси в качеството на сдружение, по-специално тъй като положението му на преговаряща страна е било засегнато от акта, чиято отмяна се иска, второ, когато то представлява интересите на предприятия, които сами по себе си са процесуално легитимирани, и трето, когато със законова разпоредба изрично са му признати поредица възможности от процесуален характер (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2005 г. по дело *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort*/Комисия, T-381/02, *Recueil*, стр. II-5337, точка 54 и цитираната съдебна практика).
- 87 На първо място, що се отнася до засягане на собствените интереси на жалбоподателя, следва да се отбележи, първо, че последният не изтъква самият той да е производител или доставчик на растителен материал.
- 88 Второ, жалбоподателят не твърди, че е титуляр на регистрирани субективни права в национален или общностен мащаб, които да се ползват със закрила. От това следва, че той не е засегнат в качеството на титуляр на права и не се намира в положение, което да е сравнимо с това на Van Zanten.
- 89 Трето, доколкото жалбоподателят изтъква, че положението му на преговаряща страна се засягало от решението за предоставяне, трябва да се констатира, че той не развива своето твърдение.

- 90 На последно място, при положение че от изложеното следва, че от изтъкваните от жалбоподателя обстоятелствата не се установява, че неговите собствени интереси се засягат от решението за предоставяне, въпросът доколко положението на жалбоподателя се различава от това на други сходни федерации в Общността е без значение. При всички положения единствено фактът, че 90 % от предприятията за опаковане на спорния сорт според жалбоподателя са установени във Валенсия, не позволява жалбоподателят да бъде разграничен от други федерации по отношение на предоставянето на закрилата. Всъщност за да се считат определени оператори за лично засегнати от даден акт, не е достатъчно той да поражда за тях по-значителни икономически последици, отколкото за останалите оператори от този сектор (вж. в този смисъл Определение на Първоинстанционния съд от 23 ноември 1999 г. по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, T-173/98, Recueil, стр. II-3357, точка 50 и съдебната практика, цитирана в точки 102 и 103 по-долу).
- 91 Следователно жалбоподателят не е доказал, че неговите интереси в качеството му на сдружение се засягат от решението за предоставяне.
- 92 На второ място, що се отнася до хипотезата, според която жалбоподателят представлява интересите на предприятия, които са процесуално легитимирани, следва да се провери, от една страна, дали в рамките на обжалването пред отделението по жалбите жалбоподателят представлява интересите на своите членове съгласно устава, а от друга страна, дали последните са процесуално легитимирани (вж. в този смисъл Определение по дело *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort*/Комисия, посочено по-горе, точка 61).
- 93 Първо, що се отнася до членовете на жалбоподателя и техните интереси, следва да се припомни, че в съответствие с член 4 от неговия устав членове на жалбоподателя могат да бъдат кооперативни синдикати от провинциите Аликанте, Кастелон и Валенсия, които отговарят на определени условия. Освен това от член 2 от устава на жалбоподателя е видно, че той представлява своите членове. Следователно жалбоподателят може да представлява интересите на кооперативните синдикати, които са негови членове.

- 94 Що се отнася до въпроса дали членовете на жалбоподателя са процесуално легитимирани, трябва да се констатира, че жалбоподателят не представя нито пред отделението по жалбите, нито пред Първоинстанционния съд факти, указващи тяхното лично засягане от решението за предоставяне. В това отношение следва да се припомни, че става въпрос за кооперативни синдикати, които не произвеждат мандарини, а са призвани да защитават общите интереси на собствениците си членове — земеделските кооперативи. Въпреки че жалбоподателят поддържа в своите писмени изявления, че кооперативът Апесоор фигурира сред неговите членове и доставя растителен материал на производителите, той признава на заседанието, че Апесоор не е негов член, а член на кооперативен синдикат, който е негов член. Освен това той не изтъква каквото и да било обстоятелство, което да може да разграничи засягането на този доставчик от решението за предоставяне от засягането на който и да било друг доставчик на растителен материал. В резултат на това следва да се приеме, че Апесоор се засяга от решението за предоставяне единствено поради обективно фактическо положение, което не го характеризира спрямо други доставчици на растителен материал от сектора.
- 95 Следва да се отбележи също така, че жалбоподателят не изтъква никакво обстоятелство, което да установява, че неговите членове се намират в сравнимо положение с положението на Van Zanten или че са взели участие в производството по предоставяне на закрилата.
- 96 При това положение жалбоподателят не доказва, че неговите членове са процесуално легитимирани срещу решението за предоставяне пред отделението по жалбите.
- 97 Второ, доколкото жалбоподателят се позовава и на засягането на индивидуалните производители на мандарини, членове на кооперативите, които членуват в кооперативните синдикати, които са членове на жалбоподателя, следва да се отбележи, че в съответствие с член 4 от устава нито самите кооперативи, нито индивидуалните производители на мандарини могат да бъдат членове на жалбоподателя. Освен това от член 2 на споменатия устав е видно, че предметът на дейност на жалбоподателя се състои единствено в отстояване на интересите на неговите членове. Доколкото жалбоподателят счита, че от действащите в Испания закони и декрети е видно, че жалбоподателят е оправомощен

да представлява членовете на своите членове, следва да се отбележи, че той изтъква този довод за първи път на заседанието пред Първоинстанционния съд и че споменатите закони и декрети не фигурират в преписката. В допълнение СОСР правилно отбелязва, че интересите на кооперативните синдикати, които жалбоподателят може да представлява в съответствие с член 2 от неговия устав, не могат да се приемат по презумпция за идентични с интересите на някои индивидуални производители.

98 В този контекст жалбоподателят упреква отделението по жалбите, че изисква всичките му членове да бъдат процесуално легитимирани, докато от съдебната практика било видно, че сдруженията, най-малко един от членовете на които има право да подаде жалба, са процесуално легитимирани. В това отношение следва да се отбележи, че отделението по жалбите извършва проверка относно засягането на индивидуалните производители, с цел да определи дали всички те имат общ интерес, който жалбоподателят би могъл евентуално да защитава въз основа на своя устав. След като преценява, че случаят не е такъв, тъй като интересите на производителите могат да бъдат различни, отделението по жалбите се ограничава да отбележи, че съществуват съмнения относно факта, че жалбоподателят представлява общ интерес на производителите като категория. В резултат на това следва да се констатира, че противно на твърдението на жалбоподателя, отделението по жалбите не е поставило изискването всички членове на жалбоподателя да бъдат процесуално легитимирани.

99 На последно място следва да се припомни, че жалбоподателят е подал жалба от свое име, а не от името на определени производители на мандарини.

100 В резултат на това следва да се приеме, че в случая не е съществувала възможност да се приеме, че жалбоподателят представлява интересите на индивидуалните производители на мандарини пред отделението по жалбите.

101 В допълнение следва да се констатира също така, че индивидуалните производители на мандарини не се засягат лично от предоставянето на закрилата.

102 В това отношение следва да се припомни, че фактът, че решението поражда последици спрямо общата категория заинтересовани икономически оператори, със сигурност не създава пречки то да засяга лично някои от тях (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 30 април 2003 г. по дело *Villiger Söhne/Съвет*, T-154/02, *Recueil*, стр. II-1921, точка 40 и цитираната съдебна практика). За да се приеме обаче, че определени оператори са лично засегнати от един акт, не е достатъчно последният да поражда за тях по-съществени икономически последици, отколкото за останалите оператори от този сектор (вж. в този смисъл Определение по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, посочено по-горе, точка 50). Всъщност дори в случай че жалбоподателят може да се приеме за единствения засегнат в определена географска зона, както и за основен производител или доставчик на стока в страна или определена географска зона, той не е процесуално легитимиран (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 януари 1985 г. по дело *Piraiiki-Patraiki* и др./Комисия, 11/82, *Recueil*, стр. 207, точки 13 и 14 и Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2000 г. по дело *ACAV* и др./Съвет, T-138/98, *Recueil*, стр. II-341, точки 64—66).

103 Така фактът, че предоставянето на закрилата поражда за определени оператори по-съществени икономически последици, отколкото за останалите оператори от сектора, поради това че първите вече са засадили дървета от превърналия се в защитен сорт и че 90 % от така засегнатите производители се намират в географската зона на Валенсия, не е достатъчен, за да ги индивидуализира. Всъщност производителите, които жалбоподателят претендира, че представлява, не са засегнати от задължението за заплащане на такса поради обективно фактическо положение, което не ги отличава от останалите производители на този сорт, като се има предвид, че това задължение произтича пряко от системата за закрила на Общността на сортовете растения. Освен това дейността на засегнатите производители може да се упражнява от всеки в настоящия момент или в бъдеще.

104 Следва да се отбележи също така, че жалбоподателят не представя никакво доказателство, което да може да установи, че производителите и доставчиците

на растителен материал, които претендира, че представлява, са участвали в производството по предоставяне на закрила или че са се намирали в положение, сравнимо с положението на Van Zanten. По-специално фактът, че решението за предоставяне може да принуди тези производители да изкоренят своите дървета и да засегне възможността тези доставчици да доставят материал от сорта Afourer, конкурентен на сорта „Nadorcott“, ако не се съгласят да заплатят такса, не доказва наличието на специални качества или фактически положения, които ги отличават от всеки производител или доставчик, който е в същото обективно фактическо положение. Освен това конкурентните отношения, които жалбоподателят изтъква в това отношение, не са сравними с разглежданите по делото, отнасящо се до Van Zanten, чиито защитени субективни права са предмет на оспорване.

105 От изложеното следва, че жалбоподателят не е доказал, че представлява интересите на производители или доставчици на растителен материал, самите те процесуално легитимирани.

106 На трето място, що се отнася до законовите разпоредби, изрично признаващи на жалбоподателя поредица възможности от процесуален характер, следва да се отбележи първо, че той действително се позовава на член 59 от основния регламент, но единствено с оглед поддържане на твърдението, че посоченият текст преследва цели, различни от тези на член 67 и сл. от основния регламент и че участието в производството по предоставяне не е предварително условие за подаване на жалба.

107 Второ, жалбоподателят греши относно източника на процесуалните права, евентуално предоставящи му активна процесуална легитимация пред отделението по жалбите. Всъщност тъй като допустимостта на жалбата пред отделението по жалбите предстои да бъде установена, процесуалните права, които следва да бъдат защитени в рамките на обжалването, могат да бъдат единствено изведените от предходното административно производство, довело до предоставяне на закрилата. Тъй като жалбоподателят обаче не е участвал в производството по предоставяне, той не може да изтъкне никакво свързано с него процесуално право, което да цели да защити.

108 Трето, жалбоподателят изтъква и прилагането към фактите по случая на съдебната практика в областта на държавните помощи, съгласно която заинтересованите лица, визирани в член 88, параграф 2 ЕО, са не само облагодетелстваните от помощта предприятия, но и лицата — предприятия или сдружения — чиито интереси са евентуално засегнати от предоставянето на помощта, по-специално конкурентните предприятия и професионалните сдружения (вж. точка 68 по-горе). Позоваването от страна на жалбоподателя на съдебната практика в областта на държавните помощи обаче не е релевантно в случая.

109 В това отношение следва да се припомни, че тази съдебна практика се прилага единствено когато подалят жалба цели с подаването на последната да защити процесуалните права, които черпи от член 88, параграф 2 ЕО (Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 35) и от които Комисията го е лишила, като не е пристъпила към формалната фаза на проверката. Членове 59, 67 и 68 от основния регламент обаче предоставят права, по-широки от признатите от съдебната практика, цитирана в точка 68 по-горе, доколкото позволяват на всяко лице, предявило писмено възражение относно предоставянето на закрилата в административното производство, да подаде жалба пред отделението по жалбите (вж. точка 80 по-горе). Така, при положение че упражняването на процесуални права зависи единствено от навременната инициатива на жалбоподателя, в случая не следва да се прилага съдебната практика в областта на държавните помощи.

110 В допълнение, доколкото жалбоподателят се позовава на претендирано конкурентно положение, обосноваващо прилагането по аналогия на съдебната практика, цитирана в точка 68 по-горе, следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя никакво доказателство, което да позволява да се заключи за наличието на конкурентно отношение с титуляра на закрилата.

111 Предвид всичко изложено, първата част следва да се отхвърли.

По втората част, изведена от липса на ефективна съдебна защита

Доводи на страните

- 112 Според жалбоподателя жалбата по член 67 от основния регламент е единственото ефективно средство за защита срещу решението за предоставяне, с което той разполага. След изтичането на срока за подаване на жалба закрилата на Общността на сорта растение не можела да се оспорва от който и да било орган или национална юрисдикция. Това е един от доводите, на които отделинietо по жалбите се основавало изрично за признаване на процесуална легитимация на споменатото дружество по преписката Van Zanten. Всъщност Съдът потвърждава, че лицата трябва да имат възможност да се ползват от ефективна съдебна защита на правата, които черпят от общностния правен ред, като се има предвид, че правото на подобна защита е сред основните правни принципи, произтичащи от общите конституционни традиции на държавите-членки.
- 113 Съдът също така бил потвърдил, че зачитането на това право в общностния правен ред изисква физическите и юридически лица да имат възможността, в зависимост от случая, да изтъкват недействителността на подобни общностни актове с общо приложение или инцидентно пред общностния съд, или пред националните юрисдикции. Наличието или липсата на система за правна защита било съществен елемент от проверката на условието за лично засягане на жалбоподател, тъй като Съдът се бил произнесъл, че това условие трябва да се тълкува в светлината на принципа за ефективна съдебна защита при отчитане на различните обстоятелства, които могат да индивидуализират даден жалбоподател.
- 114 Жалбоподателят счита, че е лично засегнат поради липсата на каквото и да било средство за правна защита пред националните юрисдикции, различно от предвиденото в член 67 от основния регламент. Всъщност според жалбоподателя оспорваното решение го лишавало от единствената ефективна съдебната защита, с която той разполагал.

- 115 СОСР счита, че жалбоподателят е имал възможността да се противопостави на заявлението за предоставяне на закрила и че ако е участвал в производството по възражение, по всяка вероятност е щял да бъде засегнат лично. Освен това от съдебната практика било видно, че общностният съд нямал право да обяви, че една жалба е допустима поради липса на средство за правна защита пред национален съдебен орган. Интересът на общностния правен ред изисквал да се гарантира наличието на система за съдебен контрол на административните актове. Решението за предоставяне обаче не било изключено от съдебен контрол, доколкото всички лица, които са пряко и лично засегнати, могат да го оспорват пред отделението по жалбите.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 116 От постоянна съдебна практика по член 230 ЕО, четвърта алинея ЕО е видно, че дори да е вярно, че условието за лично засягане, въведено с тази разпоредба, трябва да се тълкува в светлината на принципа за ефективна съдебна защита при отчитане на различните обстоятелства, които могат да индивидуализират даден жалбоподател, подобно тълкуване не може да отмени въпросното условие, изрично предвидено в Договора, без да се превишат правомощията, които той предоставя на общностните юрисдикции. (Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 44; Решение на Съда от 30 март 2004 г. по дело *Rothley и др./Парламент*, C-167/02 P, Recueil, стр. I-3149, точка 47 и Решение на Съда от 1 април 2004 г. по дело *Комисия/Jégo-Quéré*, C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425, точка 36). При положение че в точки 78—84 по-горе бе отбелязано, че понятието „лично засегнато лице“ по смисъла на член 68 от основния регламент следва да се приложи в светлината на съдебната практика относно допустимостта на жалбите, подадени на основание член 230, четвърта алинея ЕО, тези съображения се прилагат и в настоящия случай.
- 117 Освен това следва да се припомни, че съгласно членове 57, 67 и 68 от основния регламент всяко лице, направило писмено възражение относно предоставянето на закрилата в административното производство, може да подаде жалба пред

отделението по жалбите (вж. точка 80 по-горе). Освен това член 68 от основния регламент предоставя същото средство за правна защита на всяко лице, което, въпреки че не е участвало в производството и не е адресат на решението, взето в това производство, е засегнато пряко и лично от посоченото. Следователно тъй като жалбата пред отделението по жалбите дава впоследствие възможност за сезиране на общия съд, в случая жалбоподателят неоснователно изтъква липса на ефективна съдебна защита.

118 В резултат на това тази част следва да бъде отхвърлена.

119 От всичко изложено дотук следва, че второто правно основание следва да бъде отхвърлено.

3. По третото правно основание, изведено от незачитане на задължението за мотивиране

Доводи на страните

120 Жалбоподателят припомня, че Съдът е отсъдил, че за да се счита даден акт за мотивиран, съждението на институцията, приела акта, трябва да е видно ясно и недвусмислено, по начин, позволяващ на заинтересованите да узнаят обосновката за взетата мярка и компетентната да упражни контрол юрисдикция. Оспорваното решение не отговаряло на това изискване, доколкото отделението по жалбите не било разгледало правната легитимация на кооператива Апесоор, въпреки че той упражнявал дейност — както впрочем признава отделението по жалбите — която била сериозно засегната с решението за предоставяне. Жалбоподателят подчертава, че трябва да се направи връзка между това обстоятелство и решението на отделението по жалбите да не му разреши да приложи към преписката допълнителните документи за доказателство, че

неговите членове са били сериозно засегнати в качеството им на доставчици на растителен материал. Отделението по жалбите не било извършило проверка дали неговите членове в това си качество са лично засегнати от решението за предоставяне. Освен това неговото твърдение, съгласно което лицата, които могат да бъдат доставчици на растителен материал от защитения сорт, са многобройни и жалбоподателят не се отличавал от всеки друг оператор от разглеждания сектор, не било подкрепено от никакъв документ или сведение.

121 Освен това, за да отхвърли процесуалната легитимация на жалбоподателя в качеството му на производител, отделението по жалбите се ограничило с това да потвърди, че той представлявал интересите на производителите, без да извърши никаква проверка. Вследствие на това съждението на отделението по жалбите по този въпрос не било мотивирано.

122 На последно място, като не обосновоало нито по какво се различават процедурите в областта на държавните помощи от процедурите по основния регламент, нито как подобни разлики се явявали важни до такава степен, че да попречат в случая на прилагането по аналогия на установените в областта на държавните помощи принципи, отделението по жалбите е нарушило своето задължение за мотивиране.

123 СОСР и встъпващата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

124 Следва да се припомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване за форма, което трябва да се разграничи от въпроса за основателността на мотивите, който е свързан със законосъобразността по същество на спорния акт (Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/

Комисия, C-17/99, *Rescueil*, стр. I-2481, точка 35). Освен това съгласно постоянна съдебна практика изискваните от член 230 ЕО мотиви трябва да разкриват ясно и недвусмислено съждението на автора на акта. Това задължение има двойната цел да позволи, от една страна, на заинтересованите да се запознаят с обосновката за взетата мярка, с оглед да защитят своите права, а от друга — на обществения съд да упражни своя контрол за законосъобразност на решението (Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело *Delacre* и др./Комисия, C-350/88, *Rescueil*, стр. I-395, точка 15, Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 2000 г. по дело *Kuijjer*/Съвет, T-188/98, *Rescueil*, стр. II-1959, точка 36 и Решение на Първоинстанционния съд от 3 декември 2003 г. по дело *Audi/CXBP* (TDI), T-16/02, *Rescueil*, стр. II-5167, точка 88).

125 В случая от всичко изложено дотук следва, че оспорваното решение позволява на жалбоподателя да защити своите права, а на Първоинстанционния съд — да упражни своя контрол. Освен това отделението по жалбите е извършило проверка на процесуалната легитимация на жалбоподателя с оглед на претендираните дейности на кооператива *Апесоор* (точка 3, от четвърта до пета алинея от мотивите към оспорваното решение), с оглед на евентуално представителство на жалбоподателя на индивидуалните производители на мандарини (точка 3, от осма до десета алинея от мотивите към оспорваното решение) и с оглед на евентуално приложение на съдебната практика в областта на държавните помощи към фактите в случая (точка 3, единадесета алинея от мотивите към оспорваното решение). Отделението по жалбите излага мотивите, поради които счита, че тези три хипотези не се прилагат или не са достатъчни за установяването на процесуалната легитимация на жалбоподателя. От това следва, че последният неоснователно поддържа, че оспорваното решение е опорочено от недостатъчност на мотивите в това отношение.

126 При всички положения от съдебната практика е видно, че жалбоподателят няма никакъв законен интерес от отмяна на решение поради неспазване на формата, в случай че отмяната на решението води единствено до постановяване на ново решение, идентично по същество с отмененото (Решение на Съда от 6 юли 1983 г. по дело *Geist*/Комисия, 117/81, *Rescueil*, стр. 2191, точка 7; Решение на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г. по дело *Díaz García*/Парламент, T-43/90, *Rescueil*, стр. II-2619, точка 54 и Решение на Първоинстанционния съд по дело *TDI*, посочено по-горе, точка 97; вж. в този смисъл и Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2000 г. по дело *Orthmann*/Комисия, T-261/97, *Rescueil* FP, стр. I-A-181 и II-829, точки 33 и 35).

127 В случая от анализа на второто правно основание (вж. точки 77—110 и 116—119 по-горе) следва, че жалбоподателят не излага никакъв довод, който да може да установи, че той е процесуално легитимиран по смисъла на член 68 от основния регламент, и че в резултат на това една отмяна на оспорваното решение поради липса на мотиви води единствено до постановяване на ново идентично решение. При това положение следва да се приеме, че жалбоподателят няма никакъв законен интерес от отмяната на оспорваното решение на основание евентуална липса на мотиви.

128 Вследствие на това третото правно основание следва да се отхвърли.

129 При тези обстоятелства жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноси

130 По смисъла на член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разностите в съответствие с исканията както на СОСР, така и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana да заплати съдебните разноски.**

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 31 януари 2008 година.

Секретар

Изпълняващ длъжността председател

E. Coulon

N. J. Forwood

Съдържание

Правна уредба	II - 37
Обстоятелства, предхождащи спора	II - 39
Искания на страните	II - 41
От правна страна	II - 42
1. По първото правно основание, изведено от нарушение на членове 49 и 50 от регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление	II - 43
По първата част, изведена от нарушение на член 49 от Регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължимата грижа и на доброто управление	II - 43
Доводи на страните	II - 43
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 46
По втората част, изведена от нарушение на член 50 от регламента за прилагане, както и от неспазване на принципите за полагане на дължима грижа и на доброто управление	II - 51
Доводи на страните	II - 51
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 52
2. По второто правно основание, изведено от незачитане на процесуалната легитимация на жалбоподателя	II - 55
По първата част, изведена от факта, че жалбоподателят и неговите членове били лично засегнати от решението за предоставяне	II - 55
Доводи на страните	II - 55
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 62
	II - 79

По втората част, изведена от липса на ефективна съдебна защита	II - 72
Доводи на страните	II - 72
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 73
3. По третото правно основание, изведено от незачитане на задължението за мотивиране	II - 74
Доводи на страните	II - 74
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 75
По съдебните разноски	II - 77